

Gudstjeneste i Skævinge Kirke

den 26. december 2015

Kirkedag: 2.juledag/B

Tekst: Matt 10,32-42

Salmer:

SK: 122 * 124 * 128 * 109 * 104,5 * 103

Så står vi igen i den tilbagevendende modsætning mellem julens søde, hyggelige familiejul på den ene side og virkelighedens alvor på den anden side. Og med familiejul tænker jeg ikke så meget på vores fejring af julen, som forhåbentlig har været en hyggelig familiejul. Jeg tænker mere på den hellige families jul. Josef, Maria og Jesus-barnet i krybben i Betlehem. Kunstens verden, og det stort set inden for alle genrer af kunst, har virkelig idylliseret og romantiseret fødselsberetningen, nogle gange i det ekstreme. På rigtig mange billeder er selv dyrene andægtige og kigger beundrende på det lille barn. I litteraturen gør Josef enhver moderne mand til skamme, når det handler om at være fødselshjælper, og så har han ikke engang gået til fødselsforberedelse.

Det skulle vi også gå til, da vi skulle have vores første, Christian. Vi gik også nogle gange; men vi fik begge nok, da også faderen skulle lære vejrtrækningsøvelser mens han holdt den gravide moder på maven. Vi blev enige om, at babyen kom jo nok ud, selv om faderen ikke trak vejret rigtigt.

Glansbilledficeringen af den hellige familie har gjort det hele så rosenrødt. Man kan slet ikke forestille sig Maria badet i sved og vredet i smerte og jammer. Nu var han – barnet – jo også Guds søn, så måske han bare er smuttet ud, sådan let og ligetil. Desværre tror jeg, at vi ofte bærer hyggestemningen med i vores erkendelse af Jesu fødsel. Og jeg kan godt frygte, at

resultatet af det bliver, at jul er hygge og idyl. Lidt i lighed med, at mange har den opfattelse, at det er rigtig jul, når vi har hvid jul. Så er det lige som i gamle dage, da vi var børn, og så er det lige som i julefilmene. Men det har kun været hvid jul 9 gange siden år 1900, iflg. DMI. Der har dog lidt oftere været stedvis sne juleaften, men to trediedele af tiden siden 1900 har det været gråt og mildt. Nu er det gråt og varmt.

Hvis de vigtigste spor, julen sætter på os er hygge og idyl om den hellige familien i et fint drys af puddersne, så er 2. juledag som en bombe ind i det. 2. juledag smadrer alt, hvad der er hyggeligt og jule. Og det bliver vel næppe mere modsætningsfyldt, men også sønderrivende af julestemning, når vi husker, at slutningen på Juleevangeliet er: ”Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sang: ”Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!” Og juleaften her i kirken sluttede vi af med på højtideligste vis i en fyldt kirke at synge:

Fred over jorden!
Menneske fryd dig
os er en evig frelser fød!

Og så i dag siger Jesus: ”Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd.”

Fred over jorden! ”Jeg er ikke kommet for at bringe fred” Hvis det var nu, vi sad med risalamanden så kunne man da nemt komme til at sluge mandlen. Hvad er det lige, der sker her?

Derefter følger Jesu ord om splid mellem børn og forældre, svigerbørn og svigerforældre osv. Ja, der er jo også dem, der vil

sige: Det behøver de ikke Jesus til, det klarer de udmærket selv. Men idag taler Jesus om fællesskaber, der splittes på grund af ham. Om hygge, der ødelægges på grund af ham. Om kærlighed, der udfordres på grund af ham.

Jesus er ikke stridens og splittelsens årsag; men han er dens emne. Hvis vi et øjeblik lige løfter dette op i et helt stort perspektiv, så er meget store dele af den vestlige verden, og dermed også den kristne verden truet af stærke kræfter indenfor Islam. Den trussel kan vi vriste af os i morgen, hvis vi vil. Vi skal bare afsværge os vor kristne tro og bekende os til Islam, så er vi ikke længere vantro hunde, og der er ikke længere noget stridsemne. Personligt tror jeg nu nok, der vil være det alligevel, for jeg tror ikke, at de pågældende fundamentalistisk fraktioner af Islam vil bøje sig for det; men i så fald træder de faktisk uden for deres egen dogmatiske begrundelse. Men vil vi afsværge os Jesus til fordel for Allah? Hvis ikke, så er der også splid – grundet Jesus.

Men det gælder bare ikke kun på det store plan. Det gælder også i almindelige menneskers hverdag. Mennesker oplever, at bekendelsen til Jesus skubber mennesker fra dem. De vil dem ikke – måske ikke mere. Splittelser, der river nogle af de mest dyrebare hjertebånd over, vi har. Der er kristne mennesker, der oplever ikke at blive taget alvorligt, grundet deres alvorlige tro på barnet i Betlehem. Og det sker også af deres kære, også af deres kære, som de ellers har delt troens fællesskab med.

Jesus er ikke kommet for at splitte os fra hinanden. Men hans kommer er en udfordring både for vor alvorlige og ærlige Kristus-jule-tro, og vor lidt romantiserede hygge-jule-tro. Og i denne udfordring stiller han os i udsigt, at splittelsen kan blive resultatet. For sådan vil han virke, for sådan vil han blive

modtaget og troet eller vantroet. Sådan vil mennesker reagere på ham.

2. juledags tema er – trods sin dårlige indflydelse på julehyggen – faktisk en ganske naturlig konsekvens af Julen. Nu har vi fejret julen. Og hvad så? Hvad vil vi med den? Hvilke spor har den sat sig på os og i os udover, hvad vi kan måle på badevægten? Løber vi julen og dens budskab af os lige så hurtigt som julefedtet rendes af i fitnesscentret? Pakkes Jesus væk med julemand og kravlenisser, indtil vi igen skal hygge med lidt himmelsk islæt til næste jul?

Det er ikke lige meget, hvad vi kommer ud af julen med. I Jesus, Marias Søn, Menneskesønnen, og Guds Søn, Himmelsønnen, forenes mennesker og Gud Herren. Derfor er vort forhold til og vor opfattelse af Jesus en og samme sag som vort forhold til og opfattelse af Gud. Derfor kan man ikke være et kristent menneske, hvis man tror, at der er nok en Gud foroven; men det med Jesus som hans Søn, det tror jeg ikke rigtig på. Så kan man heller ikke tro på Gud, der jo netop har åbenbaret sig i Sønnen. Man kan ikke være kristen og fornægte Kristus. Derfor er der også noget, der skriger til himlen i sin selvmodsigelse, når mennesker fejrer jul for Guds Søns fødsel i Betlehem; men så snart han ikke længere er denne lille tutenyttede baby med fede lårbasser og strålende blå øjne, men fuldvoksen mand, der går på vandet, uddriver dæmoner og går til Jerusalem for at dø på korset og opstå påskemorgen, ja så betragtes han pludselig ikke længere som Guds Søn. Det holdt op, da han blev renlig. Ikke for Jesus, men for mennesker.

Og egentlig er det tragikomisk. For blandt rigtig mange præster og teologer er det stik modsat. Mange af dem kan slet ikke med jomfrufødslen og Jesus-barnets guddommelighed. Nej, det er først, når han bliver voksen, at Gud udvælger ham og ved

adoption gør ham til sin Søn ved sit kald til denne særlige gerning, mener nogle.

Jeg kan ærlig talt godt forstå, hvis vi bliver lidt forvirret. Men det belyser jo nok engang Jesu ord: Jeg er ikke kommet for at bringe enighed – eller fred, som han sagde. Men hans komme kan vi bare ikke forholde os neutrale eller ligeglade overfor.

Uanset, hvad vi tror om Jesus, så kom han, født i Betlehem, hvilket vi fejrer i julen. Han kom også selv om vi ikke fejrer det. Jesus Guds Søn er kommet til jord som vores frelser. Og uanset, hvad vi lægger i det og hvor meget vi tillægger det, så vil vores stillingtagen være en 'kendes ved' eller fornægtelse af ham. Og selv om mennesker skulle synes, at det betyder altså ikke noget for mig, så er det en stillingtagen, og i denne sammenhæng en fornægtelse. Og man kan vel ikke fortænke Jesus i, at han så også fornægter os overfor Gud.

Det er faktisk et af de helt få tilfælde, hvor Jesus forholder sig til os lige over. Som vi er mod ham, er han mod os. Fair nok. Hvis ikke vi kan forlige os med den tanke, så er der kun tilbage at se på barnet i krybben med bekendelsen, at han er Guds Søn.

Og måske den bekendelse bliver et kors at bære på, fordi der skabes splid omkring os. Men den, der mister på grund af Jesus, skal reddes, for han lader ingen i stikken. han vil give os, hvad han gav Stefanus: han så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre side.

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!